

– здійснення державними органами та місцевим самоврядуванням створення та забезпечення функціонування державних, регіональних та місцевих інформаційних систем, інформаційних та телекомунікаційних мереж, а також допомоги у відкритті бізнесу через Інтернет;

– інформування стосовно стану реалізації державних, регіональних та місцевих програм розвитку малого та середнього бізнесу, рівня ефективності державної підтримки, надання інформації щодо об'єктів інфраструктури підтримки малого та середнього бізнесу;

– надання іншої інформації (економічна, правова, статистична, виробничо-технологічна).

У підсумку варто зазначити, що державна фінансова підтримка спрямована переважно на великі (досить прибуткові) підприємства. Малим та середнім підприємствам, як і раніше, не вистачає уваги держави з боку фінансової допомоги.

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. *Відомості Верховної Ради України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.

2. Правове регулювання підприємницької діяльності: навчальний посібник Л. В. Хомко, Х. Ю. Кульгавець. Львів: ЛьвДУВС, 2016. 424 с.

Катерина ГУНЬКО

курсант

Дмитро ТІНІН

викладач кафедри

тактико-спеціальної підготовки

Науковий керівник:

Валерій БІЛІЧЕНКО

старший викладач кафедри

тактико-спеціальної підготовки

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

(м. Дніпро, Україна)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

На сьогоднішній час, проблема захисту прав людини є справою не однієї держави, а всього світу. Виникає потреба у створенні міжнародно-правових стандартів, які будуть визнаватися як головні повноваження особи. Дивлячись на ці стандарти захисту прав індивідуальності, варто зауважити, що важливими нормативними актами в цій сфері є: Статут ООН, «Загальна декларація прав людини» від 10 грудня 1948 р., «Міжнародний пакт про

цивільні та політичні права» від 16 грудня 1966 р. та інші не менш важливі конвенції та акти. Таким чином, ми бачимо, що права людини вийшли за межі конкретної держави та стали об'єктом регулювання міжнародних правовідносин в сфері забезпечення прав і свобод людини.

Права людини розрізняють, як цивільні та політичні права. Тобто, право на життя, свободу, свободу вираження думок, а також соціальні, культурні, право на отримання освіти і так далі. Ці права знаходяться під захистом міжнародних договорів, актів і документів. Отже, держави повинні утримуватися від зазіхань на права людини або утискати ці права, вони повинні захищати права людини та груп людей від посягань на їхні права, а необхідність забезпечувати дотримання прав людини означає, що будь-які країни повинні застосовувати відповідні заходи з метою сприяння дотриманню основних прав людини. Адже права людини є невід'ємним надбанням всього людства, незважаючи на расові особливості, колір шкіри, стать, мову, релігію.

Особливу роль у впровадженні міжнародних стандартів захисту прав людини виконують, національні правозахисні установи (НПУ), які створені у більше ніж 110 державах та є адміністративними органами. Вони діють з ціллю захисту, впровадження та моніторингу дотримання повноважень людини. Але попри те, що не всі НПУ відповідають Паризьким положенням, вплив та число цих інститутів більшає. Паризькі положення було сформульовано 7-9 жовтня 1991 році та затверджено у 1992 році резолюцією Комісії ООН з прав людини 1992/54 і резолюцією ГА ООН 448/134 у 1993 р. [1]. Паризькі принципи є переліком наступних зобов'язань:

- інформувати осіб про їхні права та можливі правові вирішення питань, та сприяти їхньому забезпеченню;
- вислуховувати та передавати скарги до компетентних органів влади;
- врегульовувати ситуації шляхом досягнення мирної угоди, або застосування обов'язкового рішення в рамках, що визначаються законом;
- діяти на засадах конфіденційності.

Також згідно зі статті 55 Конституції України будь-який громадянин має право звернутися до спеціальних міжнародних установ із питань вирішення спорів. Тобто до таких установ, як Міжнародний Суд ООН, Європейський суд з прав людини [2].

Рада Європи постійно приділяла увагу діяльності НПУ, що пояснюється їх допомогою у проблемі заохочення захисту повноважень людини. Рада Європи, заснована в 1949 р. та є однією з перших організацій, що відповідає за функціонування Європейського суду з прав людини. Адже, саме Європейський суд з прав людини має надзвичайно важливу функцію у запровадженні міжнародних стандартів. Цей суд діє відповідно до Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (1950 р.), що набула чинності в Україні, лише, у вересні 1997 р. [2]. Саме з цього часу започатковано новий якісний підхід до імплементації правозахисних стандартів, яким надається визначена правова форма. За умов

існування неабиякого впливу та ініціативного діяння НПУ ступінь захищеності повноважень особи та оперативна реалізація рішень Європейського Суду з прав людини досить зростає.

Отже, конституційне законодавство та основний закон нашої країни направлені на міжнародно-правові стандарти. На сьогоднішній день законодавство України з дотримання прав і свобод людини, а також Конституція України, дотримуються міжнародних стандартів, але, не зважаючи на це, в Україні існує потреба у вдосконаленні правозастосовної практики та впровадженню нових міжнародних стандартів, використовуючи досвід Європейських країн. Таким чином, незважаючи на активізацію Національних правозахисних установ, їх значимість для забезпечення прав людини тяжко переоцінити. Адже вони можуть брати участь на будь-яких етапах правозахисного процесу в Україні, сприяючи більшій поінформованості Суду та людей. Таким чином, зменшуючи навантаження та стаючи новим партнером для Європейського суду з прав людини.

1. Міжнародне право прав людини. URL : https://uk.wikipedia.org/wiki/Міжнародне_право_прав_людини

2. Тлумачення та застосування Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод Європейським судом з прав людини та судами України: Навчальний посібник . Авт.кол.: М.В. Мазур, С.Р. Тагієв, А.С.Беніцький, В.В. Кострицький; Луганськ: РВВ ЛДУВС, 2006. 600 с. Бібліографія: С. 586–591.

Єлизавета ДАВИДОВА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Марина ПОЛИЩУК

доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук

ІНШІ УЧАСНИКІ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ СУДОВОЇ СИСТЕМИ ТА ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ, ЗОКРЕМА

Цивільно–процесуальним законодавством України регламентується правовий статус інших учасників цивільного процесу, а саме закріплення їх статусу обумовлене важливістю нормативно-правового визначення статусу